

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 68209-03-23 קליין נ' מיכאלי

לפני כבוד השופט עדי הדר

התובעת: הדס קליין
הנתבעת: נגד רעיה מיכאלי

פסק דין

לפני ביהמ"ש תביעת לשון הרע שהגישה עדת תביעה במשפט פלילי נגד מי שלטענתה הכפישה אותה ברשת החברתית.

הגשת כתבי טענות ודיונים

1. התובעת הגישה בתאריך 29.3.23 כתב תביעה בו ביקשה לחייב הנתבעת לשלם לה פיצוי בגין לשון הרע בסך של 500,000 ₪. הנתבעת הגישה כתב הגנה בתאריך 1.5.23 והתובעת הגישה כתב תשובה בתאריך 14.6.23. ביהמ"ש נתן צו להגשת ראיות בתאריך 27.8.23. התובעת הגישה ראיותיה לאחר שביקשה וקיבלה ארכות, לרבות עקב מצב החרום, בתאריך 20.11.23 והנתבעת הגישה ראיותיה בתאריך 20.12.23. הדיון הראשון התקיים בתאריך 20.3.24 ובו ביהמ"ש קבע מועד לשמיעת הראיות. הדיון השני התקיים היום ובו נחקרו התובעת והנתבעת והצדדים סיכמו בעל פה.

דיון והכרעה

2. על ביהמ"ש לקבוע האם הנתבעת ביצעה כלפי התובעת עוולת לשון הרע ואם כן, מהו סכום הפיצוי שיש לפסוק. להלן טענות הצדדים.

טענות התובעת

3. התובעת טענה בכתב התביעה כי היא מועסקת מזה שנים רבות כעוזרת האישית של מר ארנון מילצ'ן, לו זיקה לסעיף האישום השלישי של מר בנימין נתניהו בכתב האישום שהוגש כנגדו וכי לנוכח תפקידה נחקרה בידי משטרת ישראל ונקראה לתת עדות במסגרת ההליך הפלילי כנגד מר נתניהו, אותה מסרה בחודשים יולי וספטמבר 2022 וכי הנתבעת מחזיקה ומתפעלת חשבון פעיל ברשת החברתית-תקשורתית TWITTER ולה מעל 500 עוקבים ברשת. עוד טענה, שהנתבעת שמה אותה כמטרה לקלס, לבוז ולהשפלה בעיני

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 68209-03-23 קליין נ' מיכאלי

הבריות ב- 24 פרסומים שונים, אשר פורסמו והופצו לכלל עוקביה וקוראיה וכי מטרתה הייתה להפוך אותה למטרה לשנאה ולבוז בקרב הציבור הרחב, להשחיר את שמה באמצעות אינספור שקרים דמגוגיים, נבזיים, כגון בנושא מיני שביהמ"ש מעדיף לא לצטט מסיבות שיפורט בהמשך ו/או "מושחתת" ו/או שהיא "מחבלת" ו/או "גנבת" ו/או "כלבה" ו/או וכי הכל שקרים, הכל המצאות, הכל בכוונת מכוון. עוד טענה, שהנתבעת לא הרפתה ממנה הגם שהיא יודעת היטב שפרסומיה הם בדיות פרי דמיונה הקודח ושעדותה הסתיימה לפני חודשים ארוכים. עוד טענה, שהנתבעת חצתה כל גבול בפרסומיה הדיבתיים כלפיה, עת תיארה אותה בשלל כינויי גנאי, תיאורים משפילים ושליליים, חוזרים ונשנים משך תקופה ארוכה, והכל כחלק ממסעה לפגוע בה באופן אישי ובתדמיתה בציבור. עוד טענה, כי בתאריך 8.3.23 היא שלחה מכתב התראה לנתבעת בגין פרסומי לשון הרע מטעמה וכי בא כוח הנתבעת ציין בתשובתו כי הנתבעת מחקה את הפרסומים המדוברים, אך סירב מכל וכל ליתן לה פיצוי כלשהו. עוד טענה שעיון בפרסומיה של הנתבעת לאחר מכתב תשובתה מוכיח כי היא לא הפנימה כלל וכלל את התנהלותה החמורה, שכן היא ממשיכה וחוזרת עליה כלפי צדדים שלישיים.

טענות הנתבעת

4. הנתבעת טענה בכתב הגנתה שמדובר בתביעה שכל כולה עשיית עושר ולא במשפט וכי היא אדם לא מוכר לציבור, ובוודאי שאינה עיתונאית, אשר ספק רב אם יש מי שקרא או לקח ברצינות את "ציוציה" בטוויטר. עוד טענה, שלמרות שהתובעת התלוננה רבות במשך משפט נתניהו כי "כתבים רבים כותבים נגדה", היא בחרה לתבוע דווקא אותה, אם חד הורית, כבת 60, קשת יום, המפרנסת בדוחק את עצמה ואת שני בניה. עוד טענה שככל הנראה היא נתפשה אצל התובעת כ"טרף קל", חסר הגנה משפטית, להבדיל מעיתונאים, עורכי דין ופובליציסטים אחרים אותם לא תבעה. אולם, טענה, גם היא זכאית לחופש הביטוי שהינה זכות יסוד בחברה דמוקרטית. עוד טענה, שבין התובעת ובינה אין הכרות, ואין ולא היה לה שום רצון לפגוע בתובעת וכי כל עניינם של הציוצים הינו משפט נתניהו, כאשר הדעות המובעות בציוצים הן של מי שמחזיקה בדעה המקובלת על חלקים בציבור, לפיה מדובר בתיקים "שנתפרו" כנגד ראש הממשלה. עוד טענה שהציוצים החלו והסתיימו רק בתקופת העדות של התובעת במשפט נתניהו. עוד טענה, שהמדובר בזוטי דברים וכי אם וככל שחשה התובעת אי נעימות מקריאת הפרסומים, הרי שלתובעת לא נגרם נזק מהפרסום, שכן לא איבדה את מקום עבודתה, פרנסתה וכיו"ב, "הפרסומים" נעשו רק ב"טוויטר", על כל המשתמע מכך לגבי רמת "הרצינות" שניתן להם על ידי הקורא האנונימי, שאין לדעת כמה או מי קרא את הציוצים, אם בכלל. עוד טענה שהציוצים נמחקו מייד עם קבלת בקשת התובעת בעניין, והיא גם הביעה נכונות לפרסם תיקון, אולם נדחתה על ידי התובעת, אשר בחרה לנצל את ההזדמנות כדי להשתלח בה בבטות (כגון הטענה כי יש לה "מחדלים מוסריים"), במקום לנסות וליישב את העניין.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 68209-03-23 קליין נ' מיכאלי

עוד טענה שאומנם, התובעת, לכאורה, "אדם פרטי", אך היא נקלעה אולי לסיטואציה שאינה שגרתית או נעימה- עדות במשפט פלילי-ציבורי מתקשר מאוד- והיא אינה לב העניין והציוצים שלה בטוויטר, ככל שנקראו על ידי מאין דהו, לא כוונו כלפי התובעת או נועדו לפגוע בה, אלא הציוצים באו רק להביע דעה בעניין המשפט. עוד טענה שעל רצינות התביעה, ניתן ללמוד כיצד הפחיתה התובעת במחי קולמוס, את דרישתה במכתב ההתראה, מסך של 1,250,000 ₪ לתביעה על סך של 500,000 ₪ בלבד, וללא פירוט אמיתי של הנזק. עוד טענה, שהתובעת לא בוחלת מלהציג את הציוצים עצמם באופן שקרי, מסולף ומעוות וכי עומדות לה הגנות, הבעת דעה בתום לב, אמת בפרסום, דין וחשבון על הליך משפטי.

תשובת התובעת לכתב ההגנה

5. התובעת טענה בכתב התשובה לכתב ההגנה שפרסומיה הבוטים של הנתבעת נגדה, הם כולם פרי דמיונה הקודח של הנתבעת ולא בכדי הגנתה מתבססת על שקרים כגון שהיא "מחקה את אפליקציית הטוויטר שלה ואינה פעילה יותר" שהיא ככלל חדלה מפרסומים "המהווים לשון הרע חלילה", שפרסומיה המכוונים לתובעת פסקו בסוף תקופת עדותה או שאינה יודעת מהו מספר עוקביה ברשת טוויטר, מידע הזמין לכל צופה. עוד טענה, שתפנה את ביהמ"ש לאסופת פרסומים דיבתיים לכאורה של הנתבעת ממש מהעת האחרונה, אשר רבים מהם "צויצו" מחשבונה הפעיל מאוד ברשת טוויטר, בימים האחרונים ולאחר הגשת כתב ההגנה. עוד טענה, שהתביעה הוגשה במטרה להגן על שמה הטוב, שנרמס והוכפש בידי הנתבעת בפרסומיה הרבים והחמורים. משכך, טענה, ומכיוון שאין היא בעלת נגישות למשאבים משפטיים "עודפים" או עדיפים על הנתבעת, דהיינו שאין הבדלי כוחות משפטיים בין הצדדים, דין הטענה לשימוש לרעה לדחייה. התובעת השיבה לטענה כי הפרסומים הינם זוטי דברים- בכך שבענייננו אין מדובר בטעות חד-פעמית או מעידה שקרתה בעידנא דרתחא, אלא בפרסומים עוקבים, כמעט יומיומיים, אשר המשיכו באין מפריע ממש עד מועד שליחת מכתב ההתראה הראשון בתאריך 8.3.23. עוד טענה, שהכחשת העובדות בכתב ההגנה חסרה, גורפת ולא מנומקת.

התייתר הדין בחבות

6. לאחר שמיעת הסיכומים, הנתבעת הודיעה לפרוטוקול, בבכי, שהיא מתנצלת לפני התובעת וחוזרת בה מכל הפרסומים. ביהמ"ש קובע שהחזרה מהפרסומים וההתנצלות היו כנים ובאו מהלב. בכך ייתרה הנתבעת הצורך לשוב ולדון בטענות שקוממו את התובעת ופגעו בה וביהמ"ש התרשם מעדותה, כי כאבה היה ועודנו רב מאד. לכן, ביהמ"ש, העיר עוד קודם לכן, כי ישתדל להימנע מחזרה במסגרת פסק הדין על דברים שכה ציערו ופגעו בתובעת, על מנת למנוע הגברת סבלה וכאבה של התובעת מעבר למנת המרורים שהייתה חלקה עד כה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 68209-03-23 קליין נ' מיכאלי

7. מחמת הזהירות ולמעלה מהדרוש ביהמ"ש מציין שטוב עשתה הנתבעת שחזרה בה מהפרסומים שכן אין ספק שהפרסומים שנמנו במרבית הפרסומים הינם לשון הרע ואף מהרף הגבוה, ומעדות הנתבעת עלה שלא עלה בידיה להעמיד מי מההגנות הקבועות בחוק לשון הרע התשכ"ה – 1965 (להלן: "חוק לשון הרע"). לעניין הגנת פרסום מותר לפי סעיף 13, ביהמ"ש קובע שדברי הנתבעת לא היו בגדר דיווח הוגן על מהלך המשפט בהעדר ידיעה אישית שלה על מהלך המשפט, והעדר קשר בין חלק גדול מהטענות לדברים שנאמרו במהלך המשפט. הנתבעת לא הצליחה לבסס בעדותה הגנת אמת דיברת למרבית האמירות ביחס לתובעת, ומכיוון שממילא לא היה צורך להדרש לכל אחת ואחת מהטענות בנפרד, די בכך כדי לקבוע שגם אם לא הייתה חוזרת בה מהדברים, ביהמ"ש היה קובע שלגבי מרבית האמירות ובמיוחד החמורות יותר, הדברים אינם אמת. הדברים יפים, גם לגבי הגנת תום הלב שמחייבת מידתיות בפרסום, יסוד שאינו קיים בפרסומים, תוך שהנתבעת מודה בעדותה שלא הייתה מודעת להשלכות של אופן התבטאותה וכי כיום לא הייתה חוזרת על התנהלותה. לעניין הטענה להבעת דעה, אין הבחנה ברורה, וניתן אף לקבוע שאין הבחנה כלל, בין דעה ובין חריצת משפט נגד התובעת. ביהמ"ש קובע כי על פי סעיף 16 (ב) חלה חזקה שלילית שהנתבעת לא הייתה תמת לב שכן מעדותה עלה שהיא ידעה שהפרסום אינו אמת שכן לשיטתה, שאלה שאלות, שעה שבפועל קבעה קביעות. גם אם בימ"ש יקבל הטענה שהיא האמינה באמיתות המידע, היא לא נקטה אמצעים סבירים לברר האמת עובר לפרסום, שכן לא נקטה כלל אמצעים לברר האמת. כמו כן, בימ"ש קובע על יסוד חריפות הגידופים והחזרה על הכזבים ביחס לתובעת כי היא התכוונה לפגוע בתובעת במידה החורגת מהמידה הסבירה הנדרשת להגנת הערכים המוגנים על ידי הגנת תום הלב.

גובה הפיצוי

8. לנוכח הקביעה כי הנתבעת ביצעה עוולת לשון הרע לגבי מרבית הפרסומים, ביהמ"ש ידון כעת בגובה הפיצוי שיש לפסוק נגדה. סכום הפיצוי הנקוב בחוק קובע רף עליון של פיצוי ללא הוכחת נזק. בפסיקת פיצויים בגין לשון הרע מתחשב בית המשפט, בין היתר, בהיקף הפגיעה, במעמדו של הניזוק בקהילתו, בהשפלה שסבל, בכאב והסבל שהיו מנת חלקו, ובתוצאות הצפויות מכל אלה בעתיד. הבחינה היא אינדיבידואלית ומתחשבת בטיב הפרסום, במידת פגיעתו ובהתנהגות הצדדים. התנהגותם של הניזוק ושל המזיק לפני פרסום ולאחריו עשויים להוות אמצעים לשומת הנזק.

9. ביהמ"ש דוחה טענת הנתבעת בסיכומיה לפיה יש לראות הציוצים הרבים שפרסמה כפרסום אחד. עובדתית, הפרסומים נמשכו על פני תקופה. אולם, ביהמ"ש אינו חייב למנות הפרסומים אחד לאחד לצורך קביעת הנזק ולעניין זה ביהמ"ש מפנה לפסק הדין

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 68209-03-23 קליין נ' מיכאלי

בע"א (ת"א) 36859-11-18 **בוזגלו נ' פשכצקי** [פורסם בנבו] (להלן: "**בוזגלו**"). ביהמ"ש המחוזי הביא במסגרת פסק הדין דעות שונות בפסיקה בשאלה אם יש למנות הפרסומים או שמא ניתן להסתפק בסכום כולל. ביהמ"ש המחוזי קבע כי פסיקת פיצוי סטטוטורי אינה נעשית על בסיס חישוב אריתמטי מעצם טבעה וכי ביהמ"ש מתחשב בנתונים רבים כגון: מעמד הניזוק, היקף ההשפלה, טיב הפרסום ואמינותו, היקף תפוצת הפרסום ועוד. באותו עניין ביהמ"ש המחוזי אישר פסיקת פיצוי בסך של 30,000 ₪ בגין כל אחד מארבעה אירועים בהם כינה המערער המשיב "**שקרן**" בהטיות לשון שונות. ביהמ"ש ער לכך שבעניין בוזגלו לשון הרע הופץ באמצעי התקשורת ואילו כאן בין מאות עוקביה של הנתבעת. גם שם טען המערער כי אין מתייחסים לדבריו ברצינות בהיותו "**פה גדול**". ערכאת הערעור קבעה כי אין זה משנה העובדה ולפיה לפי המשמעות המקובלת בציבור מדובר ב"**לשון הרע**". אולם, לעניין עוצמת הפגיעה ובדומה לעניין בוזגלו, ביהמ"ש קובע לקולא כי הדברים, נעדרי נפח עובדתי באופן שידה הקלה של הנתבעת על המקלדת וסגנון דיבורה מלמדים שהציבור, ככל הנראה, אינו מייחס להם חשיבה מעמיקה והקפדה על רמת מהימנות גבוהה, בלשון המעטה.

10. ביהמ"ש מוצא דימיון לת"א 54456-03-18 **ליפשיץ ואח' נ' מנור ואח'** (פורסם בנבו). שם, כמו גם כאן, אחז את הנתבע בולמוס של שנאה ביחס לתובע שבא לידי ביטוי ברצף של הכפשות שנעו בין קללות וגידופים מהרף הגבוה ועד עלילות כזב ביחס אליו, לרבות "**הרשתנו**" כביכול בגניבה.

11. גם בעניין לפשיץ נטען שהתובע לא הוכיח נזק שגרם. שם, כמו גם כאן, ביהמ"ש קובע שהתובע אינו אמור להוכיח נזק כאשר הוא תובע פיצוי ללא הוכחת נזק וכי למעלה מן הדרוש בשים לב לחומרת חריצת הדין והגידופים, קיימת ודאות סבירה לקיום נזק.

12. בשונה מעניין לפשיץ ולחומרה, התובעת ביקשה כאן לחייב הנתבעת בגין פרסום בכוונה לפגוע. מספר הפרסומים גבוה יותר, מספר הנחשפים בכח גבוה יותר, האמירות במיוחד בתחום צנעת הפרט, חמורות ורבות יותר, ומדובר בפרסומים ביחס לעד בהליך פלילי ולכן חומרתם גבוהה עוד יותר שכן מצופה מביהמ"ש להרתיע מפני ניסיון לפגוע בעד שלא כדין כדי למנוע רתיעה של עדים מפני מתן עדות. כמו כן, בעניין לפשיץ, ביהמ"ש קיבל התביעה שכנגד באופן חלקי והביא זאת בחשבון.

13. לעניין הכוונה לפגוע בתובעת, ביהמ"ש קובע כי על פי עדות הנתבעת, בראש מעיניה עמדה המטרה לקעקע את התביעה נגד מר נתניהו. אין בין התובעת לנתבעת הכרות אישית, והנתבעת העידה שראתה בתובעת כלי ואמצעי בידי אחרים כדי לתפור תיק למר נתניהו וכך להפיל את הממשלה. מכאן שניסתה לפגוע במהימנות התובעת כדי להביא לזיכוי מר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 68209-03-23 קליין נ' מיכאלי

נתניהו. אולם, גם אם התובעת לא הייתה המטרה המרכזית, אין מנוס מהקביעה שהנתבעת ביקשה לפגוע גם בתובעת, כחלק מהמאמץ העיקרי שלה, למנוע את הרשעת מר נתניהו.

14. לעומת זאת, לקולא, בעניין ליפשיץ טען הנתבע שהדברים נאמרו במסגרת "מצומצמת

מאד של שכנים (מעין משפחתית). ביהמ"ש קבע שם שמצד אחד הקבוצה אכן מצומצמת ביחס לפרסום באמצעי תקשורת בתפוצה של מאות, אלפי ואף יותר, של צופים או מאזינים או קוראים. מצד שני, וכאמור לעיל, בגלל המסגרת ה"מעין משפחתית" יש חשיפה גבוהה, יומיומית, של התובע לקהל היעד. לענייננו, הנזק ביחס לסביבתה הקרובה של התובעת היה מועט יחסית לעניין לפשיץ שכן סביבתה הקרובה לא נחשפה לפרסומים, כפי שסביבתו הקרוב של התובע בעניין ליפשיץ נחשפה לפרסומים נגדו. כמו כן, בדומה לעניין לפשיץ, הרקע הכלכלי של הנתבעת מצדיק התחשבות לקולא.

15. לנוכח כל האמור לעיל, ביהמ"ש קובע שהיה מקום לחייב הנתבעת בתשלום פיצוי גבוה יותר מהפיצוי שפסק בעניין ליפשיץ, 100,000 ₪ ולפסוק פיצוי בסך של 150,000 ₪. אולם, כפי שצוין כבר קודם לכן, ובשונה באופן מהותי מעניין לפשיץ, טוב עשתה הנתבעת כאשר בטרם ביהמ"ש קם מכסאו, הביעה חרטה כנה וחזרה בה מהדברים.

16. החרטה והחזרה מהדברים אינה מאיינת הפגיעה שכבר נגרמה. אולם, שעה שהתובעת טענה שהתביעה הוגשה במטרה להגן על שמה הטוב, שנרמס והוכפש בידי הנתבעת בפרסומיה הרבים והחמורים, ברי שלחזרת הנתבעת מפרסומיה והתנצלותה הכנה משמעות כבדת משקל מבחינת שמה הטוב של התובעת שלדבריה נפגע עקב הפרסומים. כמו כן, הדברים מונעים לכאורה התדיינות נוספת לעניין החבות ומעניקים לתובעת וודאות. לכן, ביהמ"ש מפחית את סכום הפיצוי לסך של 75,000 ₪.

דיון בהוצאות

17. בשים לב לסכום שביהמ"ש פסק מצד אחד והעובדה שהנתבעת לא הכבידה על ניהול הדיון מצד שני ואף היכתה, גם אם ברגע האחרון, על חטא, ביהמ"ש מחייב הנתבעת לשלם לתובעת מחצית סכום אגרות משפט ששילמה ושכ"ט ב"כ בסך של 15,000 ₪.

סוף דבר

18. ביהמ"ש מחייב הנתבעת לשלם לתובעת הסך של 75,000 ₪ צמוד בתוספת רבית כדין ממועד הגשת התביעה ועד מועד התשלום בפועל וכן מחצית סכום אגרות משפט ששילמה ושכ"ט בא כוחה בסך של 15,000 ₪ צמוד בתוספת רבית כדין ממועד ההוצאה לעניין האגרות וממועד פסק הדין לעניין שכר הטרחה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 68209-03-23 קליין נ' מיכאלי

ניתנה היום, בו' אלול תשפ"ד, ב-09 ספטמבר 2024, בהעדר הצדדים.

עדי הדר, שופט